

жът за удовлетворение жадността на хора, като Хирша и на нѣкои турски кредитори, които не сѣ питали България, да ли трѣбва да си дават паритѣ на Портата, до тогава Балканският полуостровъ не ще престане да бѣде поле на руското влияние и да върви въ всичко задружно съ Русия. Устройте за България друго по-добро положение, покажете се къмъ нея по справедливи, Българетѣ изведнажъ ще покажатъ своята еднаква благодарностъ къмъ всичкитѣ сили и ще прѣстанатъ да служатъ за причини и поводъ на разни застрашителни за Европейският миръ въпроси.

Ний имаме право да поискаме присъединението на Румелия къмъ България и да не приемаме задълженията за турски данѣкъ и за държавнитѣ имущества, защото безъ първото не може да съществуватъ финанси ни въ България, ни въ Румелия, а съ второто се устроява една голѣма несправедливостъ, която заплашва нашето политическо съществуване въ самитѣ му корени.

Ако сме подвластни на Турция и плащаме данѣкъ сръщу расходитѣ на империята, съ тоя данѣкъ ний исплащаме и частъ отъ лихвитѣ на държавния дългъ. Дълга си остава на империята и се исплаща изъ нейния бюджетъ, въ който влиза и данѣка отъ България. Щомъ се допуститъ дѣленieto на дълговетѣ, България трѣба да престане да плаща данѣкъ, както престаняхъ да го плащатъ и Румания и Сърбия.

Като частъ отъ империята България още по малко може да исплаща и останалитѣ въ княжеството държавни имущества, казарми и др. подобни; защото тѣзи имущества сѣ на цѣлата държава, отъ които е частъ и България, и сѣ добити не съ сръдствата и помощта на Цариградъ, а на цѣлата държава и най много пакъ на България. Да се искатъ отъ България данѣкъ и дългове именно за тѣзи имущества и да ѣ се налага и исплащанieto на самитѣ имущества, това е таквази несправедливостъ, прѣдъ която не може да си затвори очитѣ и сама Европа, когато ний се заловимъ да ѣ прѣдставимъ работата, както трѣба.

Времената се измѣнихъ и ний имаме право да чакаме отъ Европа по голѣмо внимание къмъ нашитѣ искания и повече безпристрастенъ сѣдъ въ неправдитѣ, които ни се случихъ прѣди петъ години. Времето и спокойното обсъждане на работитѣ безсѣмѣнно сѣ научили особено Англия и Австрия, че въ рѣшението сѣдбитѣ на народитѣ не сѣ само интереситѣ на спекулантитѣ, които трѣба да се зематъ въ внимание.

Прѣдъ нашитѣ справедливи искания и прѣдъ нашето настояване въ тѣхъ Европа не ще остане глуха и безчувствена, както не